

סיכומי דרך

אריק נולד בירושלים ב-ב' ב סיון תש"ם, 17.05.1980

אריק גדל בבית-שמש בשנים 1980-1987. התחיל את חינוכו במעון "נעמת", עבר לגן "נרקיס, שיחק, צחק וגדל באושר. בכיתות א-ב למד בב"ס "ליון", פרח וצמח.

בשנת 1987 עבר לגור לישוב אדורה עם משפחתו – הוריו- עדה ומשה, והאחים- איציק ונחום. ילד מלא שמחת חיים, חובב ספורט ופעיל בתנועת הנוער בית"ר.

מכיתה ג' למד בב"ס "משואה" -1987-1993 בקרית גת.

ב- ז' בסיון תשנ"ג, 1993, חגג בשמחה את בר-המצווה, יחדיו שמחו והיו גאים כל בני המשפחה.

לימודי התיכון עשה בב"ס "שלאון" בקרית גת במגמת תעשייה וניהול – 1993-1998

לצבא התגייס להנדסה קרבית – 1998-2001 – בעת השירות הצבאי כמפקד טירונים התגלה בלמלוא תפארתו

כיאה לבחור כזה גיבור ואמיץ

אריק פרח בצבא והוא מלא ברוח התנדבות

אחריו רבים וצעד קדימה בהתלהבות.



ללא השחרור החל ללמוד במכינה ללימודים אקדמיים במכללת יהודה ושומרון והתגורר במעונות הסטודנטים באריאל. אהב את המקום, את החברים והלימודים. היו לו תוכניות להתקדם ולעלות בסולמות.....

בסופי שבוע נהג לבוא הביתה לאדורה. בבוקר יום שבת ט"ו באייר תשס"ב – 27.04.2002, בעודו ישן בביתו, חדרה לישוב חוליית מחבלים, שירו בכל מי שנקרה על דרכם. אריק התעורר מיד, תפש את נשקו (שבוע לפני כן היה בצו 8), זינק עם חבריו לכיתת כוננות לעבר קולות הירי ונהרג בחילופי האש עם המחבלים. אריק הפרח נפל כגיבור ישראל !!!

מילותיו האחרונות היו: "אין צורך לדאוג" – (מתוך דברים שנשא אלישב אביחיל – רב הישוב אדורה לזכר הנופלים בפיגוע):

"... הוא הגיע חיש מהר למעלה ההר ושם נעצר. הספיק לומר לחיות הטרף המוחפשות לחיילי צה"ל: "שלום, חבר'ה, זה אנחנו, אל תירו!" , אך כדברי הכתוב, "אני שלום וכי אדבר המה למלחמה" (תהילים קכ, ז), פגעו בו אותם שונאי שלום והפילוהו. בטרם הסתלק, עוד הספיק לחייך ולומר לדואגים לשלומם, כמו צוואה "אין צורך לדאוג. הכל בסדר" ואנו רושמים את הדברים עמוק בלבנו, שאכן אם יש אנשים כמו אריק, אכן, ב"ה, יהיה בסדר. לא נשכח את נכונותו ומסירותו לעצור כל אויב ואורב ונמשיך לנוע בדרכו."

"...כשהנצתי אטירונות באיחור של חודש, שבצו אותי
הכיתה ד-2 של אריק.

עד אז, כל המקדים נראו לי אותו הדבר. אבל אז,
יחדנו לשדאות בנחוש. לקח לי בשדאות בדיוק שעה
להבין איזה מן מקד היה אריק, איזה לוחם, מסתער...
הוא לא היה מקד שצוץ: "תרוצו! תלחצו!"
הוא היה רץ, לוחם במהירות שהצלתה ענן אבק, (אף
אחד מהכיתה ד' לא שכח את האבק הזה!) וקט אחרי
100 מטר, מסתכל אחורה ולורק: "נו?" – ואנחנו?! –
כולם אחריו..."

"...אני יודע איזה אדם מיוחד אתה, איך היית מסיק
ונותן את הנשמה ברצות הכי קשים במהלך שירותך
הצבאי, אהבת את חייליך, שהם חברי. אף פעם לא נשברת
ותמיד המשכת..."

אריק, תודה לך על הדרבון, על העזרה, על כך שהיית
חבר מצולה ותומך ולא פחות חשוב, על כך שהיית מקד
נתן את נשמתו בחייליו."



כותרים לאריק

אנו החברים הינו כמו טיפות חיים בחייו של אריק
טיפות גדולות וחשובות מחייו היפים של אדם מלא חדות חיים ושמחה.
טיפותינו טפטפו כל אחת באקורד אחר בנגינת חייו של אריק,
אך אם אנו היינו כטיפות בחייו, היה אריק כים גדול בחייו.
כולנו הושפענו מהאדם, האישיות והחבר שנסך עלינו
מפשטותו המופלאה, מהיושר הטבוע ומהרוגע והשלווה.
נאמנות, אחווה, אהבת המולדת, והקרבה היו לחם יומו מרגע היוולדו
ואנו היבטנו משתאים כיצד הפתיע אותנו בכל פעם מחדש.

היום קצת יותר משנה לאחר שנספגו טיפות חייו האחרונות באדמת המולדת,
התאחד גופו עם עיר הקודש ונשמתו נאספה אל הבורא.
הצטרף אריק לשורת המלכים שמשורה שוחררו ע"י המוות שחרפו והקריבו
נפשם על הגגות המולדת ובסערה עלו השמימה לקולם של תופי המלחמה היוקדת
ושירת חייהם נדמה.

ולנו החברים נשארו טיפות ורסיסים של אריק
טיפה ראשונה מהמפגש הראשון בצעדת תל חי.
טיפה נבוכה מההכרות הראשונה עם משפחת בקר.
טיפה נחושה של אריק מסיים מסע כומתה צולע וכואב.
טיפה מנהיגה בצעקת "אחרי" של אריק לחייליו.
טיפה שמחה שלנו יחדיו מפזזים על רחבת הריקודים מבושמים מאלכוהול.
טיפה אנושית כאשר אריק מבין לליבם של הערבים במחסום.
טיפה של הקרבה כאשר שש אלי קרב ללא חטא.
טיפה מצחיקה כשפספס אריק את שבעת היציאות לתל אביב באיילון.
טיפה אחרונה גדולה וכואבת שמשאירה בליבנו חלל עצום.
תמיד נזכור ולא נשכח ----- אוהבים החברים



אריק - זוכרים אותך לנצח

אריק – על המשך החיים אנו במותך מצווים
למרות כל הקשיים להתגבר חייבים.

אריק – מאז שנשכבת על המיטה בחדר שלי
ביום הראשון בטירונות והצגת את עצמך
"בקר" עברו הרבה ימים. מאז למדתי איזה
שותף מצוין אתה לחדר/אוהל.
תודה על ההיכרות שסידרת לי עד מיטב
אומני המוזיקה המזרחית הכבדה.
תודה על כל העזרה שידעת לתת ועל הבן
אדם שהיית.

אזכור אותך תמיד – נמרוד, מח' 2 "עוצמה".

"אני זוכרת
אותך
מחיך,
חמוד, ילד
טוב עם
נשמה"

"לנצח נזכור
אותך ונשא
אותך
בליבנו"



"אריק, כשנצתי איך נפלת, לא
התפלאתי, אם לא על כן, שאחרי
שנפצת קצת והלכת לאמבולנס
בכוחות עצמך.

להו אריק - החבר שלי -
בנאדם חלק."

"אני מעריך
אותך על
ההשקעה...אתה
גאון גדול
לזה"ל
ולמדינה"

"כמורה לאנגלית במכללת יהודה ושומרון היה לי הכבוד ללמד ולהכיר
את אריק. למרות שאני מלמדת 8 כיתות, שבהן לומדים למעלה מ-
200 תלמידים, מיד נקשרתי לאריק בזכות חיוכו הנצחי, אישיותו,
צניעותו ונכונותו לעזור ולסייע לחבריו התלמידים. אריק הצליח ליצור
אווירה של עזרה הדדית בקרב התלמידים ונוכחותו בכיתה תחסר לי
באופן מיוחד.

אין ספק שאריק מת כגיבור. נכונותו לעמוד כמגן מול המרצחים, שבאו
להרוג כמה שיותר משכניו, מעידה על כך.

מי ייתן שמעשה הגבורה של אריק ישמש דוגמא ומופת לבני עמנו"



לאריק !

"...אני רק רוצה להצטער על כך, שלא הייתי לצידך בקרב האחרון של חייר, והפעם לא הייתי יכול לעזור לך.

...אני מסתכל על אבא ואמא, רואה ושומע יום יום את

כאבם, אין דבר בעולם שיכול להשלים את החלק החסר שאתה מילאת, אני כולי תקווה, שהם גם כמוני, יחפשו ויאחזו בדברים הטובים שהשארת אחריך.

הם יכולים להיות גאים בכך, שחינכו אותך, הם יכולים לשמוח על שזכו להיות במחיצתך 22 שנים, לחשוב שמנעת הרג רבים אחרים, להתנחם בעובדה, שהייתה לך אפשרות הבחירה – להיכנס לתופת או לא...להיות גאים במורשת שהשארת אחריך".

(מתוך מכתבו של איציק – אחיך האהוב)

"שלום אריק,

שלום חמודי,

אוהבים אותך,

תשמור עלינו" –

המילים היחידות

שאבא מסוגל לומר

בכל פעם שעוברים

ליד ביתך החדש

בירושלים.



אריק!

...היית לנו חיוך,

שעל פניך היה תמיד נסוך.

היית לנו שמחה וגילה,

עליזותך הדביקה את כל הקהילה.

צחוקך תמיד באוזנינו יהדהד,

ולא תהיה לנו נחמה לעולם ועד.

ליבך ינחה אותנו כעמוד האש,

ונזכור, כי: **"כמוך – מעט**

מאוד יש".

אריק בחור עם נשמה,

אריק שלנו עמד במשימה

אריק – גיבור, שמר על

המדינה.

" תודה אומר לאריק על טוב ליבו.

תודה לאריק על העזרה בלימודי.

אריק היה חם וחכם וידיד.

תודה לאריק שברגע אמת, חשב והלך להגן על חיי אדם".



אריק: לא הספקנו לומר שלום

אריק – קשה לנו מאוד ומר
התאכזר אליך מאוד הגורל
ונקטפת בדמי ימיך
הותרת כאב גדול אחריך.

קשים לנו משנא הגעגועים
לדמותך וחיוכך הידועים

אלוקיי – איך קטפת את היפה בפרחים?
למה? למה הטובים נלקחים?

הותרת אחריך חלל גדול
ודמעוטינו זורמות לים הכחול,
יודעת אני כי מגיע לך הטוב והפאר
אתה, אריק בליבנו תמיד תישאר.



אריק – את חייך נתת עבור אחרים
מודים לך המשפחה והקרובים
הצלת חיים במותך
וזה ילווה את דמותך.

כי לשווא לא נלקחת
בשיא פריחתך ממני נגזלת
בוודאי יש לכך משמעות
יודעת אני זאת בוודאות.

כי אחרת אין טעם בחיים כלל
ומדוע נסתם אחריך הגולל?
אריק יקר שלנו – תנוח על משכבך
ואני יודעת שאלוהים איתך-
אחרת לא היה לוקח אותך.

אריק נולד בירושלים וגדל בבית שמש. בשנת 1987 עבר לשוב אדורה עם הוריו, עדה ומשה, שהיו בין ראשוני הישוב. הוא למד, כשאר ילדי אדורה, בקרית גת, בביה"ס היסודי "משואה" ובביה"ס התיכון "שלאון". היה מוכשר ומלא שמחת חיים, חובב ספורט ופעיל בתנועת הנוער בית"ר. בצבא שירת כמפקד טירונים בחיל הנדסה קרבית ולאחר השחרור החל ללמוד במכינה ללימודים אקדמיים במכללת יהודה ושומרון והתגורר במעונות הסטודנטים באריאל. בסופי שבוע נהג לבוא הביתה לאדורה. בבוקר יום שבת ט"ו באייר תשס"ב, בעודו ישן בביתו, חדרה לישוב חוליית מחבלים מחופשים לחיילי צה"ל, שירו בכל מי שנקרה על דרכם. אריק התעורר מיד, תפש את נשקו, זינק עם שני תושבים נוספים לעבר קולות הירי ונהרג בחילופי האש עם המחבלים.



רץ תמיד קדימה

מנעוריו היה אריק ידוע כבחור חברותי חייכן ואוהב חיים, אך בעת השירות הצבאי התגלה במלוא תפארתו - אמיץ חזון רוח התנדבות ומלא התלהבות לתפקידו כמפקד טירונים. חייליו סיפרו, שהיה מפקד מיוחד במינו - לא צעק לא נוף ונתן תמיד דוגמה אישית. בשעת פעילות היה רץ תמיד קדימה, מסתכל לאחור וקורא לחייליו - "נו?! ואז, כמובן, רצו כולם אחריו. נסיבות מותו אופייניות לאישיותו הנועזת. בבוקר שבת, עם חדירת המחבלים לאדורה, התעורר, תפש את נשקו וזינק מיד החוצה. המחבלים, מחופשים לחיילי צה"ל, ירו אל בתי אחד הרחובות. אריק ושני חבריו איגפו את הרחוב מצידו השני, וכשראו את המחבל המחופש לחיל, הזדהו כתושבי המקום (כדי שלא ייחשבו למחבלים), אך כששמעו את המחבל קורא בערבית לחבריו, פתחו באש. בקרב היריות נהרגו המחבלים. אריק וחברו נפצעו. אריק חבש את עצמו בחולצתו. כשהחמיר מצבו, שקע מפעם לפעם בחוסר הכרה. כשהיה מתעורר, דאג לפצועים האחרים. כאשר הגיעו כוחות החילוץ (כעבור ארבעים דקות) והעלוהו לאמבולנס, אמר: "אני אעלה בעצמי, טפלו באחרים". כשהשכיבו אותו על האלונקה, אמר: "תשכיבו את דני, אני כבר אתישב ואסתדר". מותו נקבע ממש לפני העליה למסוק החילוץ.

בפיגוע באדורה נהרגו ארבעה בני אדם. מאוחר יותר התברר, כי הפעולה הנועזת של כיתת הכוננות בכיתור המחבלים, עצרה את ירידתם לרחוב הבא ומנעה טבח גדול בהרבה.

מילותיו האחרונות היו: "אין צורך לדאוג"

(מתוך דברים שנשא אלישב אביחיל רב הישוב אדורה לזכר הנופלים בפיגוע)

"...הוא הגיע חיש מהר למעלה ההר ושם נעצר. הספיק לומר לחיות הטרף המחופשות לחיילי צה"ל: 'שלום, חבר'ה, זה אנחנו, אל תירו!', אך כדברי הכתוב, 'אני שלום וכי אדבר המה למלחמה' (תהלים קכ, ז), פגעו בו אותם שונאי שלום והפילוהו. בטרם הסתלק, עוד הספיק לחייך ולומר לדואגים לשלומם, כמו צוואה, 'אין צורך לדאוג. הכל בסדר' ואנו רושמים את הדברים עמוק בלבנו, שאכן אם יש אנשים כמו אריק, אכן, ב"ה, יהיה בסדר. לא נשכח את נכונותו ומסירותו לעצור כל אויב ואורב ונמשיך לנוע בדרכו".

לזכרו

בלב רחום ואהבת רעים
מסר נפשו להצלת חיים.
נלחם בגבורה בבני-העוולה
והוא בן עשרים ושתיים שנה.
למד ואהב את מכללת אריאל
וציוה בלכתו את אהבת ישראל.



אריק!
נולד בחג השבועות
 חג מתן תורה, חג הקציר והנתינה,
 חייד נקצרו למען הזולת והמדינה.

אמר ר' זעירא:
 מגילה זו אין בה לא טומאה ולא טהרה,
 לא איסור ולא היתר, ולמה נכתבה?
 ללמדך כמה שכר טוב לגומלי חסדים.
 (מדרש רות רבה ב', ט"ז)



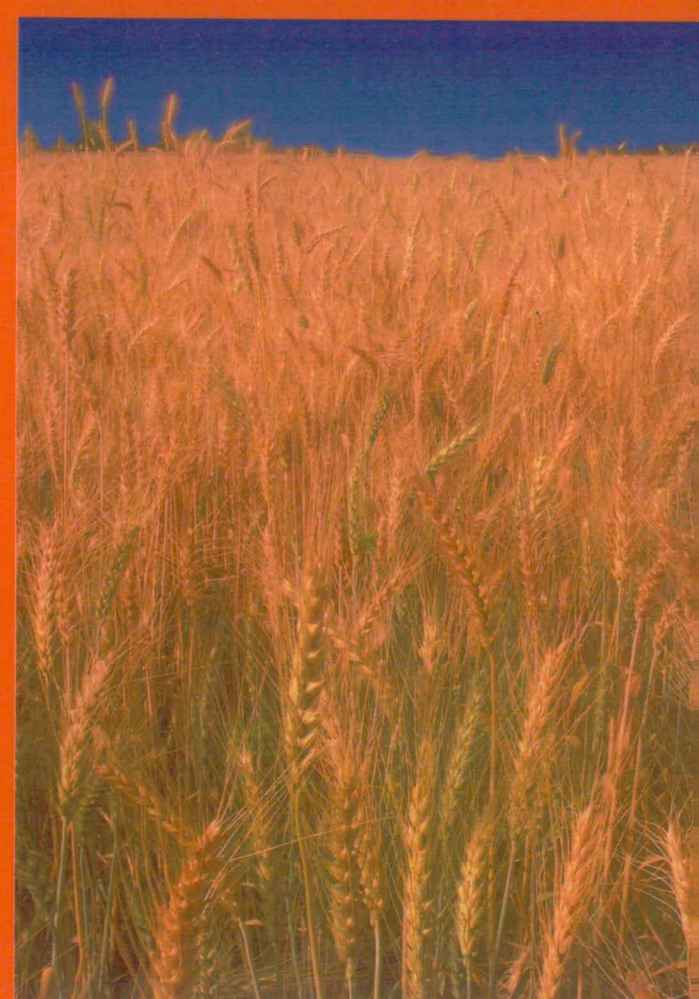
סמיר
אריק בקר
 ב' סיון תשס"ב - ט"ז אייר תשס"ב
 1980-2002

הקריב את וזייו למען אחרים
 ונשאר צעיר לנצח

לזכרו

הלל רחום ואהבת רעים
 מסר נפשו להצלת חיים.
 נלחם בגבורה בקני האלה
 והאבן עשרים ושתים שנה.
 למד ואהב את מכללת אריאל
 וזיוה בלכתו את אהבת ישראל

אמא.



דרכך היא נר לרגלינו
 מלווה אותנו בכל צעדינו.
 ממשיכים בשבילי החיים קדימה
 וזכרך לתמיד חרות בליבנו פנימה.

«ויהי בימי שפט השפטים ויהי רעב בארץ וילך איש מבית לחם יהודה לגור בשדי מואב הוא ואשתו ושני בניו: ושם האיש אלימלך ושם אשתו נעמי ושם שני-בניו | מחלון וכליון אפרתים מבית לחם יהודה ויבאו שדי-מואב ויהיו-שם: וימת אלימלך איש נעמי ותשאר היא ושני בניה: וישאו להם נשים מאבות שם האחת ערפה ושם השנית רות וישבו שם כעשר שנים: וימותו גם-שניהם מחלון וכליון ותשאר האשה משני ילדיה ומאשה: ותקם היא וכלתיה ותשב משדי מואב כי שמעה בשדה מואב כי-פקד יהוה את-עמו לתת להם לחם: ותצא מן-המקום אשר היתה-שמה ושתי כלתיה עמה ותלכנה בדרך לשוב אל-ארץ יהודה: ותאמר נעמי לשתי כלתיה לכנה שכנה אשה לבית אמה יעשה [עש] יהוה עמכם חסד כאשר עשיתם עם-המתים ועמדי: ויתן יהוה לכם ומצאן מנוחה אשה בית אישה ותשק להן ותשאנה קולן ותבכינה: ותאמרנה-לה כי-אתך נשוב לעמד: ותאמר נעמי שכנה בנתי למה תלכנה עמי העוד-לי בנים במעי והיו לכם לאנשים: שכנה בנתי לכן, כי זנתי מהיות לאיש כי אמרתי יש-לי תקוה גם הייתי הלילה לאיש וגם ילדתי בנים: הלהן | תשפרנה עד אשר יגדלו הלהן תענגנה לבלתי היות לאיש אל בנתי כי-מר-לי מאד מכם כי-יצאה בי יד-יהוה: ותשנה קולן ותבכינה עוד ותשק ערפה לחמותה ורות דבקה בה: ותאמר הנה שבה יבמתך אל-עמה ואל-אלהיה שובי אחרי יבמתך: ותאמר רות אל-תפגעי-בי לעובד לשוב מאחריך כי אל-אשר תלכי אלך ובאשר תליני אלין עמך עמי ואלהיך אלהי: באשר תמותי אמות ושם אקבר כה יעשה יהוה לי וכה יסיף כי המות יפריד ביני ובינה: ותרא כי-מתאמצת היא ללכת אתה ותחזל לדבר אליה: ותלכנה שתיהם עד-באנה בית לחם ויהי כבאנה בית לחם ותהם כלה-עיר עליהן ותאמרנה הזאת נעמי: ותאמר אליהן אל-תקראנה לי נעמי קראן, לי מרא כי-המר שדי לי מאד: אני מלאה הלכתי וריקם השיבני יהוה למה תקראנה לי נעמי ויהוה ענה בי ושדי הרע לי: ותשב נעמי ורות המואבית כלתה עמה השבה משדי מואב והמה באו בית לחם בתחלת קציר שערים:

«ולנעמי מידע [מודע] לאישה איש גבור חיל ממשפחת אלימלך ושמו בעז: ותאמר רות המואבית אל-נעמי אלכה-נא השדה ואלקטה בשבלים אחר אשר אמצא-חן בעיניו ותאמר לה לכי בתי: ותלך ותבוא ותלקט בשדה אחרי הקצרים ויקר מקרה חלקת השדה לבעז אשר ממשפחת אלימלך: והנה-בעז בא מבית לחם ויאמר לקוצרים יהוה עמכם ויאמרו לו יברכך יהוה: ויאמר בעז לנערו הנצב על-הקוצרים למי הנערה הזאת: ויען הנער הנצב על-הקוצרים ויאמר נערה מואבית היא השבה עם-נעמי משדה מואב: ותאמר אלקטה-נא ואספתי בעמרים אחרי הקוצרים ותבוא ותעמוד מאז הבקר ועד-עתה זה שבתה הבית מעט: ויאמר בעז אלוות הלוא שמעת בתי אל-תלכי ללקט בשדה אחר וגם לא תעבורי מזה וכה תדבקין עם-נערתי: בעיניך בשדה אשר-יקצרון והלכת אחריהן הלוא צייתי את-הנערים לבלתי נגעך וצמת והלכת אל-הכלים ושתית מאשר ישאבון הנערים: ותפל על-פניה ותשתחו ארצה ותאמר אליו מדוע מצאתי חן בעיניך להפירני ואנכי נכריה: ויען בעז ויאמר לה הגד הגד לי כל אשר-עשית את-חמותך אחרי מות אישך ותעזבי אביך ואמך וארץ מולדתך ותלכי אל-עם אשר לא-ידעת תמול שלשום: ישלם יהוה פעלך ותהי משכרתך שלמה מעם יהוה אלהי ישראל אשר-באת לחסות תחת-כנפיו: ותאמר אמצא-חן בעיניך אדני כי נחמתי וכי דברת על-לב שפחתך ואנכי לא אהיה כאחת שפחתך: ויאמר לה בעז לעת האכל גשי הלם ואכלת מן-הלחם וטבלת פתך בחמץ ותשב מצד הקוצרים ויצבט-לה קלי ותאכל ותשבע ותתר: ותקם ללקט ויצו בעז את-נערו לאמר גם בין העמרים תלקט ולא תכלימוה: וגם של-תשלו לה מן-הצבתיים ועזבתם ולקטה ולא תגערו-בה: ותלקט בשדה עד-הערב ותחבט את אשר-לקטה ויהי כאיפה שערים: ותשא ותבוא העיר ותרא חמותה את אשר-לקטה ותוצא ותתן-לה את אשר-הותרה משבעה: ותאמר לה חמותה איפה לקטת היום ואנה עשית יהי מפריך ברוך ותגד לחמותה את אשר-עשתה עמו ותאמר שם האיש אשר עשיתי עמו היום בעז: ותאמר נעמי לכלתה ברוך הוא ליהוה אשר לא-עזב חסדו את-החיים

ואת-המתים ותאמר לה נעמי קרוב לנו האיש מגאלנו הוא: ותאמר רות המואבית גם | כי-אמר אלי עם-הנערים אשר-לי תדבקין עד אם-כלו את כל-הקציר אשר-לי: ותאמר נעמי אל-רות כלתה טוב בתי כי תצאי עם-נערותי ולא יפגעו-כך בשדה אחר: ותדפק בנערות בעז ללקט עד-כלות קציר-השערים וקציר החטים ותשב את-חמותה:

פרק ג

«ותאמר לה נעמי חמותה בתי הלא אבקש-לך מנוח אשר ייטב-לך: ועתה הלא בעז מדעתנו אשר היית את-נערותיו הנה-הוא זרה את-גזן השערים הלילה: ורחצת | וסכת ושמת שמלתך [שמלתך] עליך וירדתי [וירדת] הגזן אל-תודעי לאיש עד כלתו לאכל ולשתות: ויהי כשכבו וידעת את-המקום אשר ישכב-שם ובאת וגלית מרגלותי ושכבתי [ושכבת] והוא יגיד לך את אשר תעשין: ותאמר אליה כל אשר-תאמרי [אלי] אעשה: ותרד הגזן ותעש ככל אשר-צותה חמותה: ויאכל בעז וישת וייטב לבו ויבא לשכב בקצה הערמה ותבא כלט ותגל מרגלותיו ותשכב: ויהי כחצי הלילה ויחרד האיש וילפת והנה אשה שכבת מרגלותיו: ויאמר מי-את ותאמר אנכי רות אמתך ופרשת כנפך על-אמתך כי גאל אתה: ויאמר ברוכה את ליהוה בתי היטבת חסדך האחרון מן-הראשון לבלתי-לכת אחרי הבחורים אם-דל ואם-עשיר: ועתה בתי אל-תיראי כל אשר-תאמרי אעשה-לך כי יודע כל-שער עמי כי אשת חיל את: ועתה כי אמנם כי (כתיב ולא קרי:) אם גאל אנכי וגם יש גאל קרוב ממני: ליני | הלילה והיה בבקר אם-יגאלך טוב יגאל ואם-לא יחפץ לגאלך וגאלתיך אנכי חי-יהוה שכבי עד-הבקר: ותשכב מרגלתו [מרגלותיה] עד-הבקר ותקם בטרם [בטרם] יכיר איש את-ירעהו ויאמר אל-יודע כי-באה האשה הגזן: ויאמר הכי המטפחת אשר-עליך ואחזי-בה ותאחז בה וימד שש-שערים וישת עליה ויבא העיר: ותבוא אל-חמותה ותאמר מי-את בתי ותגד-לה את כל-אשר עשה-לה האיש: ותאמר שש-השערים האלה נתן לי כי אמר [אלי] אל-תבואי ריקם אל-חמותך: ותאמר שכי בתי עד אשר תדעין איך יפל דבר כי לא ישקט האיש כי-אם-כלה הדבר היום:

פרק ד

«ובעז עלה השער וישב שם והנה הגאל עבר אשר דבר-בעז ויאמר סורה שבה-פה פלגי אלמני ויסר וישב: ויסקח עשרה אנשים מזקני העיר ויאמר שבו-פה וישבו: ויאמר לגאל חלקת השדה אשר לאחינו לאלימלך מכרה נעמי השבה משדה מואב: ואני אמרתי אגלה אונך לאמר קנה נגד הישבים ונגד זקני עמי אם-תגאל גאל ואם-לא יגאל הנידה לי ואדע [ואדעה] כי אין זולתך לגאול ואנכי אחריך ויאמר אנכי אגאל: ויאמר בעז ביום-קנותך השדה מיד נעמי ומאת רות המואבית אשת-המת קניתי [קניתה] להקים שם-המת על-נחלתו: ויאמר הגאל לא אוכל לגאול- [לגאל] -לי פן-אשחית את-נחלתי גאל-לך אתה את-גאלתי כי לא-אוכל לגאל: וזאת לפנים בישראל על-הגאולה ועל-התמורה לקים כל-דבר שלף איש נעלו ונתן לרעהו וזאת התעודה בישראל: ויאמר הגאל לבעז קנה-לך וישלף נעלו: ויאמר בעז לזקנים וכל-העם עדים אתם היום כי קניתי את-כל-אשר לאלימלך ואת כל-אשר לכליון ומחלון מיד נעמי: וגם את-רות המואבית אשת מחלון קניתי לי לאשה להקים שם-המת על-נחלתו ולא-יפרת שם-המת מעם אחיו ומשער מקומו עדים אתם היום: ויאמרו כל-העם אשר-בשער והזקנים עדים יתן יהוה את-האשה הבאה אל-ביתך כרחל | וכלאה אשר בנו שתיהם את-בית ישראל ועשה-חיל באפרתה וקרא-שם בבית לחם: ויהי ביתך כבית פרץ אשר-ילדה תמר ליהודה מן-הזרע אשר יתן יהוה לך מן-הנערה הזאת: ויסקח בעז את-רות ותהיו-לו לאשה ויבא אליה ויתן יהוה לה הריון ותלד בן: ותאמרנה הנשים אל-נעמי ברוך יהוה אשר לא השבית לך גאל היום ויקרא שמו בישראל: והיה לך למשיב נפש ולכלכל את-שיבתך כי כלתך אשר-אהבתך ילדתו אשר-היא טובה לך משבעה בנים: ותקח נעמי את-הילד ותשתהו בחיקה ותהיו-לו לאמנת: ותקראנה לו השכנות שם לאמר ילד-בן לנעמי ותקראנה שמו עובד הוא אבי-ישי אבי דוד: ואלה תולדות פרץ פרץ הוליד את-חצרון: וחצרון הוליד את-רם ורם הוליד את-עמינדב: ועמינדב הוליד את-נחשון ונחשון הוליד את-שלמה: ושלמון הוליד את-בעז ובעז הוליד את-עובד: ועבד הוליד את-ישי וישי הוליד את-דוד:



אריק בקר
1980 - 2002

לתת

לחן: בועז שרעבי, עיבוד: ירון בכר

לתת, את הנשמה ואת הלב
לתת כשאתה אוהב.
ואיך מוצאים את ההבדל
שבין לקחת ולקבל?
עוד תלמד לתת, לתת.
לגלות סודות בסתר,
להתיר את סבך הקשר,
כשהלב בך ניצבט,
מכל חיוך מכל מבט.
אתה נזהר, אתה יודע,
וחוץ ממך איש לא שומע.
פוסע בין הדקויות,
וממלא שעות פנויות.

לתת, את הנשמה ואת הלב,
לתת כשאתה אוהב,
עוד תלמד לתת, לתת.
אתה לומד עם השנים,
לבנות ביחד בניינים,
לחיות עם כל השינויים,
לרקום איתה סיפור חיים.
ולעבור ימים קשים,
במצוקות וריגושים.
תמיד לדעת לוותר,
ואת הטעם לשמר.

לתת, את הנשמה ואת הלב,
לתת כשאתה אוהב,
עוד תלמד לתת, לתת.
לתת, את הנשמה ואת הלב,
לתת כשאתה אוהב,
עוד תלמד לתת, לתת.
להיות בתוך הנפילה,
כשיש מקום למחילה.
תמיד אפשר שוב להתחיל,
כמו יום חדש, כמו כרגיל.

לתת, את הנשמה ואת הלב,
לתת כשאתה אוהב,
עוד תלמד לתת, לתת.